

Гоменюк Віта Анатоліївна

Коледж інженерії та управління Національного авіаційного університету

Ковальова Євгенія Вікторівна

Коледж інженерії та управління Національного авіаційного університету

Кондрашева Олена Миколаївна

Коледж інженерії та управління Національного авіаційного університету

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ЗВО І-ІІ РІВНІВ АКРЕДИТАЦІЇ В ПРОЦЕСІ ІНТЕГРАЦІЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Основними проблемами якості вищої освіти були в Україні і потребують вирішення у найближчі 5-10 років визначеними в Проекті «Стратегії реформування вищої освіти в Україні до 2020р.» станом на жовтень 2013 рік: невизнання дипломів більшості вітчизняних ВНЗ у світі; корумпованість викладацького складу ВНЗ; невідповідність викладання вимогам ринку праці; невідповідність структури освіти потребам ринку праці; слабка матеріально-технічна база ВНЗ; низький культурний рівень студентів, їх слабка зацікавленість у якісній освіті та ін.

На загальнодержавному рівні відбувається реформування системи забезпечення якості вищої освіти, яке спрямоване на подолання зазначених вище проблем. Важливим питанням залишається впровадження визначених державою кроків, щодо забезпечення якості та конкурентоспроможності закладів вищої освіти.

Забезпечення якості (Quality assurance): сукупність процедур, що застосовуються на інституційному (внутрішньому) та національному і міжнародному (зовнішньому) рівнях для якісної реалізації освітніх програм і присудження кваліфікацій.

До основних елементів конкурентоспроможності та забезпечення якості ЗВО І-ІІ рівнів акредитації необхідно віднести:

- управлінську складову, стратегічне планування, менеджмент ЗВО;
- інноваційну інституційну структуру та злагоджену взаємодію зі стейкхолдерами ЗВО;
- політику забезпечення якості з дотриманням принципів відкритості, прозорості, студентоцентрованості, відповідальності та інноваційності та академічної доброчесності;
- інтеграція в міжнародну спільноту вищої освіти в межах Болонського процесу і європейської інтеграції;
- модернізацію освітніх програм під умови ринку праці при взаємодії зі стейкхолдерами ЗВО;
- підвищення якості фахівців.

Реалізація кожного складового елементу конкурентоспроможності ЗВО І-ІІ рівнів акредитації можливе завдяки застосуванню накопиченого досвіду найкращих ЗВО в Україні та іноземного досвіду.

При реалізації реформ ЗВО стикається з певними перешкодами. Внутрішньою перешкодою може бути відсутність мотивації в усіх учасників даного процесу, а саме: адміністрації, викладачів та студентів. Відсутність достатнього потенціалу та фінансування. Саме тому, для подолання перешкод закладам вищої освіти необхідно визначити стейкхолдерів, налагоджувати з ними взаємозв'язок та співпрацювати.

Інтеграція в міжнародну спільноту вищої освіти в межах Болонського процесу і європейської інтеграції та вирішення питань академічної мобільності здійснюється відповідно до ЗУ «Про вищу освіту» та Постанови КМУ №579 «Про затвердження Положення про порядок реалізації права на академічну мобільність» і можлива в КІТУ НАУ завдяки Програмі міжнародної співпраці «ЄС Еразмус +» 2014-2020 при взаємодії з відділом міжнародних зв'язків НАУ.

«Еразмус+» – освітня програма ЄС, спрямована на активізацію міжнародної співпраці та підвищення мобільності студентів, викладачів, науковців європейських університетів та вищих навчальних закладів третіх країн на всіх континентах.

В Програмі «ЄС Еразмус+» можуть приймати участь:

- студенти ((молодші)/бакалаври (окрім 1-го курсу), магістри, аспіранти, докторанти) для навчання, літні/зимові школи, мовні курси, практика;

- викладачі та адміністративний персонал для викладання, підвищення кваліфікації, стажування, мовні курси, тренінги, підготовки проєктів.

Участь у програмі «Еразмус+» можлива як для організацій, так і для індивідуальних осіб.

Обов'язковою умовою участі у Програмі «Еразмус +» – це визнання результатів мобільності.

Така участь КІТУ НАУ у програмі «Еразмус+» може стати хорошою мотивацією для усіх учасників освітнього процесу, підвищити рівень кваліфікації фахівців, якості освіти, рівня знань іноземної мови. Це дасть можливість вдосконалення методик, технологій викладання та навчання, педагогічних підходів, що включають результати навчання, ІКТ (гнучкі навчальні траєкторії, змішане навчання, стажування на робочих місцях, тощо).

Окрім того, це отримання іноземного досвіду та формування свідомого ставлення до виконуваних обов'язків, це вирішення питань міжнародної академічної мобільності й набуття досвіду віртуальної та реальної мобільності за кордоном.

Кириченко Римма Вікторівна

Кандидат психологічних наук, доцент

Київський національний університет технологій та дизайну

САМОПРЕЗЕНТАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ У ВІРТУАЛЬНОМУ КОМУНІКАТИВНОМУ ПРОСТОРИ

Інтернетизація охопила всі сфери життєдіяльності сучасної людини і змушує її все більше часу «проживати» у віртуальному світі публічного і приватного життя. Безмірні потоки інформації пропонують безліч комбінацій нових смислів, цінностей, моделей поведінки, змінюють світосприйняття, впливають на самовизначення та самоідентифікацію користувачів інтернету.

Дослідження особливостей поведінки особистості, яка виникає в умовах специфічних форм спілкування людини з оточуючими суб'єктами та групами, стає актуальним у сучасному світі. Однією з таких форм є інтернет-спілкування, і дуже важливо для кожної особистості грамотно та компетентно самопрезентувати себе як в реальному, так і у віртуальному світі.

Проблему психологічних особливостей самопрезентації особистості у соціальному середовищі досліджували такі вчені як Е. М. Бакушина, Т. А. Курбака, А. Р. Шишкова, А. Е. Жичкіна та інші. Віртуальну особистість та способи її самопредставлення в різних комунікаційних середовищах соціальних мереж вивчали Д. В. Іванова, С. І Черних, Е. Горний та інші. Термін «самопрезентація» зазвичай в психології використовується як синонім управління враженнями для визначення багатьох стратегій та тактик, які використовуються індивідом у випадку створення контролю зовнішнього іміджу та враження про себе, які особа показує всім оточуючим [3].

Слід зазначити, що конструювання власної культурної ідентичності в умовах віртуальної реальності відбувається під значним впливом особливостей процесів комунікації в цій реальності, оскільки, як слушно підкреслює Н. Луман, «людські відносини, як і саме суспільне життя неможливі без комунікації» [2]. Віртуальна реальність і віртуальне спілкування сьогодні має настільки ж важливе значення, що й реальні комунікативні практики.

Сучасна соціальна психологія має у своєму розпорядженні широкий спектр різнопланових теоретичних підходів до дослідження самопрезентації:

1. Соціологічний підхід (І.Гоффман) акцентує увагу на особливостях соціальної взаємодії та управлінні виробленим враженням на партнера по взаємодії.

2. Мотиваційний підхід аналізує процес самопрезентації з точки зору базових мотивів (Е.Джонс, Т.Пітман, Р.Аркін).